

jojo
moyes

A decorative flourish extends from the bottom of the letter 'y' in 'moyes'.

SENDEN SONRA
BEN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

DE
X
PLUS

SENDEN SONRA BEN

Orijinal adı: After You

©2015, Jojo's Mojo Limited

Yazan: Jojo Moyes

Çeviren: Şebnem Tansu

Yayına hazırlayan: Tolga Yozcu

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın yayın hakları Curtis Brown UK. aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Haziran 2026 / ISBN 978-625-8492-44-6

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1

34295 K.Çekmece/İSTANBUL

T: +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

jojo
moyes

SENDEN SONRA
BEN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

Çeviren: Şebnem Tansu

DE
X

Birinci Bölüm

Barın sonundaki iriyarı adam terliyordu. Önünde duran viski-sine doğru eğdiği başını arada bir kaldırıyor, dönüp arkasındaki kapıdan dışarı bakıyordu. Alnında biriken ince ter tabakası floresan ışıkları altında parlıyordu. Titrekçe aldığı derin nefesi bir iç çekişle gizlemeye çalıştıktan sonra içkisine döndü.

“Hey, pardon?”

Kuruladığım bardaktan başımı kaldırdım.

“Bir tane daha alabilir miyim?”

Ona bunun iyi bir fikir olmadığını, faydası olmayacağını, hatta onu daha kötü bir duruma sokabileceğini söylemek istedim. Ama o iriyarı bir adamdı ve kapanma saatine daha on beş dakika vardı, ayrıca şirket kurallarına göre hayır demem için bir sebep yoktu. Bu yüzden o tarafa yürüdüm, bardağını aldım ve musluğun altına götürdüm. Şişeyi işaret etti. “Duble,” deyip tombul eliyle nemli yüzünü kuruladı.

“Yedi pound yirmi peni, lütfen.”

Salı gecesi saat on bire çeyrek vardı, East City Havaalanında Mahatma Ghandi kadar İrlandalı olan Shamrock & Clover isimli İrlanda temalı bar kapanış için hazırlanıyordu. Son uçak kalktıktan on dakika sonra kapanan barda şu anda sadece ben, dizüstü bilgisayarına dikkatle bakan genç bir adam, iki numaralı masada gülüşen

kadınlar ve elinde double Jameson's viskisiyle ya Stokholm'e giden SC107 no'lu uçuşu ya da Münih'e incek DB224 no'lu uçağı bekleyen adam vardı, Münih uçağı kırk dakika rötar yapmıştı.

Midesi rahatsızlanan Carly eve gittiği için öğlenden beri ben buradaydım. Umurumda değildi. Geç saatlere kadar kalmayı dert etmiyordum. *Ziimriit Ada Kelt Gaydaları Vol.III*'ten bir şarkı mırıldanarak boş bardakları almak için cep telefonlarından video izleyen iki kadının masasına doğru yürüdüm. Çakırkeyif olmuş gibi sürekli gülüyorlardı.

Bardağı almak için masaya uzandığım sırada "Torunum. Beş günlük," dedi sarışın kadın.

"Çok güzel." Gülümsedim. Bütün bebekler gözüme meyveli çörek gibi görünüyordu.

"İsveç'te yaşıyor. Oraya hiç gitmedim. Ama gidip ilk torunumu görmem lazım, değil mi?"

"Yeni bebeğin şerefine içiyoruz." Bir kahkaha daha patlattılar. "Kadeh kaldırmak için bize katılır mısın? Hadi, beş dakika mola ver. Bu şişeyi asla bitiremeyeceğiz."

"Ah! Vakit geldi. Hadi gidelim, Dor." Ekrandan gelen bir uyarıyla eşyalarını toplamaya başladılar, güvenlik noktasına giderken hafifçe sendelediklerini sanırım sadece ben fark ettim. Bardaklarını barın üstüne koyup yıkanması gereken başka bir şey var mı diye etrafa bakındım.

"Hiç denemedin mi?" Ufak tefek kadın atkısını almak için geri gelmişti.

"Pardon?"

"Bir mesai sonunda oraya gitmeyi. Bir uçağa atlamayı. Ben olsam yapardım." Yine güldü. "Hem de her gün."

Hiçbir şey ifade etmeyen türden profesyonel bir ifadeyle gülümseyip bara döndüm.

Etraftaki gümrüksüz satış mağazaları kapanıyor, çelik kepenkler pahalı el çantalarının ve son dakika hediyelerini oluşturan Toblerone çikolataların üzerine gürültüyle iniyordu. Üç, beş, on bir nu-

maralı kapıların ışıkları sönerken günün son yolcuları gece göğüne doğru yola koyulmuştu. Servis arabasını bana doğru süren Kongolu temizlikçi Violet yavaş adımlarla, sallanarak yürüyor, kauçuk tabanlı ayakkabıları parlak zeminde gıcırdayıyordu. “İyi geceler hayatım.”

“İyi geceler Violet.”

“Bu geç saatte burada olmamalısın tatlım. Evde, sevdiklerinle olmalısın.”

Her gece hep aynı şeyi söylüyordu. “Az kaldı.” Ben de her gece aynı kelimelerle cevap veriyordum. Ardından memnun bir şekilde başını sallayıp yoluna devam ediyordu.

Dizüstü Bilgisayarına Dikkatle Bakan Genç Adam ve Viski İçen Terli Adam gitmişti. Bardakları üst üste dizmeyi bitirdim, çekmece-deki para ile kasa fişinin tuttuğundan emin olmak için kasayı iki kez saydım. Her şeyi hesap defterine yazdım, içecek pompalarını kontrol ettim, yeniden sipariş edilmesi gereken şeylerin listesini çıkardım. O sırada iriyarı adamın paltosunun hâlâ bar taburesinde durduğunu fark ettim. Yürüyüp monitöre baktım. Münih uçağı yolcu almaya yeni başlamıştı, koşup paltosunu ona verebilirdim. Bir kez daha düşündüm ve sonra yavaşça erkekler tuvaletine doğru yürüdüm.

“Merhaba? Kimse var mı?”

İçeriden gelen ses boğuk, hafiften histerik bir ton taşıyordu. Kapıyı iterek açtım.

Viski İçicisi lavabonun üstüne eğilmiş yüzüne su çarpıyordu. Teni tebeşir gibi bembeyazdı. “Yolcu alımı başladı mı?”

“Yeni başladı. Sanırım daha birkaç dakikanız var.” Arkamı dönüp gitmek üzereydim ki bir şey beni durdurdu. Adam bana bakıyordu, gözleri endişeyle kısılmış iki küçük düğmeye benziyordu. “Bunu yapamam.” Kâğıt havlu alıp yüzünü kuruladı. “Uçağa binemem.”

Bekledim.

“Yeni patronumla tanışmak için bu yolculuğu yapmam gerek ama yapamam. Ona uçmaktan korktuğumu söyleyecek cesareti bulamadım.” Başını iki yana salladı. “Korkmak az kalır. Aklım çıkıyor.”

Kapının kapanmasına izin verdim. “Yeni işiniz nedir?”

Gözlerini kırıştırdı. “Ah... araba parçaları. Ben Hunt Motors’un, parantez içinde yedek parçalardan sorumlu, yeni Kıdemli Bölge Yöneticisiyim.”

“Kulağa hayli büyük bir iş gibi geliyor,” dedim. “Parantezler bile var.”

“Uzun süredir bunun için çalışıyordum.” Güçlkle yutkundu.

“Bu yüzden bir ateş topunun içinde ölmek istemiyorum. Gerçekten de uçan bir ateş topu içinde ölmek istemiyorum.”

Aslında havadaki bir ateş topunun içinde değil, hızla düşen bir ateş topunda olacağını söylemek istedim ama bunun yardımı olacağından şüpheliydim. Yüzüne yeniden su çarptı, ona bir kâğıt havlu uzattım.

“Teşekkür ederim.” Titrek bir nefes verip doğruldu, kendini toplamaya çalıştı. “Bahse varım, daha önce aptal gibi davranan yetişkin bir adam görmemişsinizdir, değil mi?”

“Hem de günde dört kere.”

Minik gözleri kocaman açıldı.

“Günde dört kez birini erkekler tuvaletinden çıkarmam gerekiyor. Ve genellikle bunun nedeni uçuş korkusu oluyor.”

Gözlerini kırıştıtararak bana baktı.

“Ama herkese söylediğim gibi bu havaalanından kalkan hiçbir uçak düşmedi.”

Başını geriye çekti. “Gerçekten mi?”

“Bir tane bile.”

“Yani... pistte küçücük bir kaza bile olmadı mı?”

Omuz silktim. “Aslında burası epey sıkıcı. İnsanlar uçağa binip gidecekleri yere gidiyor ve birkaç gün sonra geri dönüyor.” Aralamak için kapıya yaslandım. Tuvaletler akşam olduğunda kötü kokuyordu. “Hem bana kalırsa başınıza gelebilecek daha kötü şeyler var.”

“Şey. Sanırım bu doğru.” Söylediklerimi bir düşündü, yan gözle bana baktı. “Günde dört kez ha?”

“Bazen daha da çok. Şimdi kusura bakmazsanız işime dönmem

gerek. Erkekler tuvaletinden bu kadar sık çıktığının görülmesi benim için pek iyi olmaz.”

Gülümsedi, bir an için başka şartlar altında nasıl biri olabileceğini gördüm. Enerjisi yüksek. Neşeli. Otomobil yedek parça sektöründe kariyerinin zirvesinde olan biriydi. “Galiba uçuşunuzun anons edildiğini duyuyorum.”

“Sizce iyi olacak mıyım?”

“İyi olacaksınız. Bu çok güvenli bir havayolu şirketi. Ve hayatınızdan sadece birkaç saat alacak bir yolculuk. Bakın, SK491 sefer sayılı uçak beş dakika önce indi. Biniş kapısına doğru yürürken evlerine gitmek üzere alandan ayrılan hostesleri ve kabin görevlilerini göreceksiniz, hepsi de sohbet edip gülüşüyor olacak. Onlar için bu uçaklara binmek otobüse binmek gibi bir şey. Bazıları günde iki, üç, hatta dört sefer yapıyor. Üstelik aptal da değiller. Güvenli olmasa onlar da binmezler, değil mi?”

“Otobüse binmek gibi,” diye tekrarladı.

“Muhtemelen çok daha güvenli.”

“Şey, bu kesin.” Kaşlarını kaldırdı. “Yollarda çok aptal var.” Başımı salladım.

Kravatını düzeltilti. “Üstelik bu büyük bir iş.”

“Böylesi küçük bir şey yüzünden kaçırmamız yazık olur. Bir kez alışınca korkunuz geçecek.”

“Belki de. Teşekkür ederim...”

“Lousia,” dedim.

“Teşekkür ederim Lousia. Çok kibarsın.” Düşünceli gözlerle bana baktı. “Sanırım... bir ara... bir şeyler içmek... istemezsin, değil mi?”

“Uçuşunuzu anons ediyorlar bayım,” dedim ve kapıyı açıp önden geçmesini bekledim.

Başını salladı, mahcubiyetini gizlemek için ceplerini yokluyor gibi yaptı. “Doğru. Evet. Şey... o halde gideyim.”

“O parantezlerin tadını çıkarın.”

O gittikten iki dakika sonra üçüncü kabine kustuğunu fark ettim.

Saat biri çeyrek geçe eve vardım ve sessiz dairemin içine girdim. Pijamamın altını giyip üstüme kapüşonlu sweatshirt geçirdim, sonra buzdolabını açtım, bir şişe beyaz şarap çıkarıp bir kadehe döktüm. Dudakları bükecek kadar ekşiydi. Etikete baktım ve bir gece önce açıp sonra da şişenin ağzını kapamayı unuttuğumu fark ettim. Bu tür şeyleri fazla düşünmenin asla iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Şişemi de alıp bir koltuğa çöktüm.

Şöminenin rafında iki kart duruyordu. Biri doğum günümü kutlayan anne ve babamdan gelmişti. Annemin “en iyi dileklerimle” yazısı bıçak yarası kadar keskindi. Diğerini hafta sonu için Thom’la birlikte buraya gelmeyi öneren kız kardeşim göndermişti. Altı ay öncesinden kalmaydı. Telefonumdaki iki sesli mesajdan biri dışıydı. Diğer değildi.

Selam Lousia. Ben Jared. Dirty Duck’ta tanışmıştık? Şey, ikimiz takılmıştık (boğuk, tuhaf bir kahkaha). Ben sadece... bilirsin... çok eğlendim. Belki yine yaparız diye düşündüm? Numaram sende var...

Şişede hiçbir şey kalmayınca bir tane daha almayı düşündüm ama tekrar dışarı çıkmak istemedim. Yirmi dört saat açık markette çalışan Samir’in bitmek bilmeyen Pinot Grigio şişelerimle ilgili şakalarından birini duymak istemiyordum. Kimseyle konuşmak zorunda kalmak istemiyordum. Aniden kendimi çok yorgun hissettim ama bu başımın zonkladığı, yatsam da uyuyamayacağımı söyleyen türden bir yorgunluktu. Bir an için Jared’ı ve tuhaf şekilli tırnaklarını düşündüm. Tuhaf şekilli tırnakları dert ediyor muydum? Oturma odamın boş duvarlarına baktım ve aniden aslında hava almaya ihtiyacım olduğunu fark ettim. Gerçekten de biraz hava almalıydım. Koridordaki pencereyi açtım ve çatıya ulaşana kadar sarsak adımlarla yangın merdivenlerini tırmandım.

Dokuz ay önce buraya ilk gelişimde emlakçı bana önceki kiracların çatıya saksı bitkileri ve bir banktan oluşan küçük bir teras bahçesi yaptıklarını göstermişti. “Elbette resmi olarak senin değil,” demişti, “ama sadece senin daireden buraya doğrudan erişim var. Çok güzel olduğunu düşünüyorum. Burada parti bile verebilirsin!” Ona uzun uzun bakıp gerçekten de parti veren biri gibi mi görüldüğümü merak etmiştim.

Bitkiler uzun zaman önce kuruyup ölmüştü. Belli ki bir şeylere bakma konusunda pek iyi değildim. Çatıda durup aşağıda uzanan Londra'nın titrek karanlığına baktım. Etrafımda sayısız insan yaşıyor, nefes alıyor, yemek yiyor, tartışıyordu. Benimkinden tamamıyla farklı sayısız hayat. Bu, tuhaf bir huzurdu.

Şehrin seslerini oluşturan araba motorlarının homurtusu, çarpılan kapılar gece havasına karışırken sarımsı ışıklar parlıyordu. Birkaç kilometre güneyde bir polis helikopterinin uzaktan gelen tok pervane sesi duyuluyor, ışığı parkta kayıplara karışan suçluyu bulmak için karanlığı tarıyordu. Uzaklardan bir yerden siren sesi geliyordu. Hep bir siren sesi vardı. "Kendini evinde gibi hissetmen çok zaman almayacak," demişti emlakçı. Neredeyse gülecektim. Şehir her zaman olduğu gibi bana hâlâ yabancıydı. Ama diğer yandan bugünlerde her yer için aynı şeyi hissediyordum.

Kısa bir tereddüdün ardından çatının kenarına çıktım, hafif sarhoş bir cambaz gibi kollarımı iki yana açtım. Bir ayağımı diğerinin önüne atıp betonun üstünde yürürken esen rüzgâr kollarımdaki tüyleri diken diken yaptı. Buraya ilk taşındığımda, en zor zamanlarımı geçirirken bazen kendime meydan okur, kendi bloğumdan diğerine kadar yürürdüm. Öbür uca vardığımda gece karanlığında kahkaha atardım. *Gördün mü? Burada, uçurumun kenarındayım ve hâlâ hayattayım. Bana söylediğin şeyi yapıyorum!*

Bu gizli bir alışkanlık haline gelmişti: ben, şehrin silueti, karanlığın verdiği huzur, anonimlik, burada beni kimsenin tanımadığı düşüncesi. Başımı kaldırıp gece esintisini hissettim, aşağılardan gelen kahkahaları, kırılan bir şişenin boğuk şingirtisini dinledim; şehre doğru kıvrılarak ilerleyen trafiğe bakarken arabaların stop lambalarından oluşan sonsuz kırmızı ışık akışını şehrin otomotiv kan damarına benzettim. Şehir sadece gece üç ile beş arasında nispeten sessizleşiyordu; sarhoşlar yataklarına yığılıyor, restoran şefleri beyaz önlüklerini çıkarıyor ve barlar kapılarını kapıyordu. Bu saatlerin sessizliği, gece tankerlerinin geçişi, yol üstündeki Yahudi fırının açılması ve gazete dağıtım kamyonlarının attığı balyaların çıkardığı hafif seslerle ara sıra bozuluyordu.

Şehrin en dikkat çekmeyen hareketlerini bile biliyordum çünkü artık uyumuyordum.

Aşağılarda bir yerlerde White Horse'ta, hipsterlar ve Doğu Londralılarla dolu özel bir parti yapılıyordu. Dışarıda bir çift kavga ediyordu, şehrin diğer ucundaki hastane hastalara, yaralılara ve bir günü daha zar zor atlatmayı başaranlara bakıyordu. Yukarıdaysa sadece hava, karanlık ve gökyüzünde bir yerlerde Londra Heathrow Havaalanı'ndan Pekin'e giden FedEx kargo uçağıyla Bay Viski İçicisi gibi yeni bir yere doğru yol alan yolcular vardı.

"On sekiz ay. On sekiz koca ay. Ne kadar daha böyle devam edecek?" dedim karanlığa. Bir anda beklenmedik öfkenin içimde yeniden kabardığını hissettim. Ayaklarıma bakarak iki adım daha attım. "Çünkü bu yaşamak gibi hissettirmiyor. Hiçbir şey hissetmiyorum."

İki adım. İki tane daha. Bu gece gidebildiğim kadar uzağa gidecektim.

"Bana lanet olası bir hayat vermedin, değil mi? Vermedin. Sadece eskisini ezip geçtin. Paramparça etti. Geride kalanlarla ne yapacağım? Ne zaman kendimi..." Kollarımı uzattım, serin gece havasını tenimde hissettim ve yine ağladığımı fark ettim. "Lanet olsun Will," diye fısıldadım. "Beni bıraktığın için sana lanet olsun."

Acı, ansızın gelen bir dalga misali ezici bir biçimde göğsümde yükseldi. Tam da içine gömülüymüş gibi hissettiğim sırada gölgelerin arasından bir ses "Bence orada durmamalısın," dedi.

Yan döndüm ve yangın merdiveninde irice açılmış koyu renk gözlerle bana bakan küçük, solgun bir yüz gördüm. Şaşkınlıkla sendeledim, ağırlığım aniden diğer tarafa kaydı. Yerinden fırlayan kalbimi bir saniye sonra vücudum takip etti. Tıpkı bir kâbusun içindeymişim gibi gecenin dipsiz karanlığında ağırlığım yok oldu, bacaklarım başımın üstünde çırpırırken tiz bir çığlık duydum, belki de kendi çığlığımdı...

Çat.

Ve sonra her şey karardı.

İkinci Bölüm

“Adın ne tatlım?”

Boynumda bir boyunluk vardı.

Başımın etrafında hızla ve nazikçe hareket eden bir el hissettim.

Hayattaydım. Bu gerçekten büyük bir sürprizdi.

“İşte böyle. Gözlerini aç. Şimdi bana bak. Bana bak. Bana adını söyleyebilir misin?”

Konuşmak, ağzımı açmak istedim ama sesim boğuk ve anlaşılmaz çıktı. Sanırım dilimi ısırılmışım. Ağzımda ılık, demir tadında kan vardı. Hareket edemiyordum.

“Seni sedyeye alacağız, tamam mı? Belki bir dakika sıkıntı yaşayabilirsin ama ağrını hafifletmesi için sana biraz morfin vereceğim.” Adamın sesi o kadar sakindi ki sanki yerde kırıklar içinde yatıp karanlık göğe bakmak dünyanın en normal şeyiydi. Gülmek istedim. Ona burada olmamın ne kadar saçma olduğunu söylemek istedim. Ama hiçbir yerim gerektiği gibi işlev görmüyordu.

Adamın yüzü görüş alanımdan çıktı. Koyu kıvrıkcık saçlarını atkuyruğu halinde toplamış, fosforlu ceket giymiş bir kadın üzerime eğildi ve ince bir feneri gözlerime tutarak bir insan değil de bir numuneymişim gibi mesafeli bir ilgiyle beni inceledi.

“Solunum cihazına bağlamamız gerekiyor mu?”

Konuşmak istedim ama bacağıma giren ağrı dikkatimi dağıttı. *Tanrım*, dedim ama bunu yüksek sesle söylediğimden emin değildim.

“Çoklu kırık. Gözbebekleri normal ve tepki veriyor. Tansiyon doksana almış. Şu tenteye çarptığı için şanslı. Bir uzanma koltuğunun üstüne düşme ihtimali yüzde kaçtır, ha?.. Gerçi şu morluk hoşuma gitmedi.” Soğuk esinti belimi okşarken sıcak parmakların nazik dokunuşunu hissettim. “İç kanama olabilir mi?”

“İkinci bir ekibe gerek var mı?”

“Geri çekilebilir misiniz bayım, lütfen? Hemen geri çekilin?”

Başka bir adamın sesi duyuldu: “Sigara içmek için dışarı çıktım, tam o anda balkonuma düştü. Az kalsın üstüme inecekti.”

“Evet ama buradasınız, şanslı gününüzmüş. Üstünüze düşmemiş.”

“Hayatımın şokunu yaşadım. İnsan lanet gökyüzünden insanların düşmesini beklemiyor. Koltuğuma bakın. Bunu Conran Mağazasından sekiz yüz pounda almıştım... Sizce tazminat talep edebilir miyim?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“İstedığınız şeyi yapabilirsiniz bayım. Size ne diyeceğim, hazır başlamışken balkonunuzdaki kanın temizlenmesi için de ondan ücret isteyebilirsiniz. Buna ne dersiniz?”

İlk adamın gözleri meslektaşına kaydı. Zaman akıp giderken ben de onunla birlikte savruluyordum. Çatıdan mı düşmüştüm? Yüzüm buz gibiydi ve belli belirsiz titremeye başladığımı fark ettim.

“Şoka giriyor Sam.”

Aşağılarda bir yerde bir minibüsün kapısı açıldı. Ve sonra altımdaki sedye hareket etmeye başladı, kısa bir an hissettiğim tek şey *acı... acı... acıydı...* Sonra her şey karardı.

Siren sesi, mavi ışıklar. Londra’da her daim siren sesi duyulurdu. Hareket halindeydik. Ara ara kesilip tekrar parlayan neon ışıklar ambulansın içinden kayıp geçiyor, beklenmedik şekilde dolu iç kısmını ve telefonuna bir şeyler yazdıktan sonra başımın üstündeki serumu ayarlayan yeşil üniformalı adamı aydınlatıyordu. Ağrı hafiflemişti –morfin yüzünden mi?– ama bilincim yerine gelirken korku

büyümeye başladı. Kocaman bir hava yastığı yavaşça içimde şişip geri kalan her şeyi yuttu. *Ah hayır. Ah hayır.*

“Aledersinis?”

Kolunu sürücü koltuğunun arkasına yaslamış adamın beni duyması için iki kez denemem gerekti. Dönüp yüzüme doğru eğildi. Limon kokuyordu ve tıraş olurken küçük bir kısmı atlamıştı. “İyi misin?”

“Azava men...”

Adam biraz daha eğildi. “Üzgünüm. Siren yüzünden duymakta zorlanıyorum. Yakında hastanede olacağız.” Elini benimkinin üstüne koydu. Kuru, sıcak ve güven vericiydi. Aniden ya elini çekmeye karar verirse diye paniğe kapıldım. “Sadece biraz dayan. Hastaneyeye tahmini varış süresi nedir Donna?”

Kelimeleri çıkaramıyordum. Dilim ağzımı dolduruyordu. Düşüncelerim bulanıktı, birbirinin üstüne biniyordu. Beni kaldırırlarken kollarımı oynatmış mıydım? Sağ elimi kaldırmıştım, değil mi?

“Azava men telç niyin?” Sözcükler ağzımdan bir fısıltı gibi dö-küldü.

“Efendim?” Kulağımı ağzımın yakınlarına getirdi.

“Telç? Men telç niyin?”

“Felç mi?” Adam bir an tereddüt etti, önce gözlerime baktı, ardından bakışlarını bacaklarıma indirdi. “Ayak parmaklarını oynatabiliyor musun?”

Ayaklarımı nasıl hareket ettirdiğimi hatırlamaya çalıştım. Eski-sine göre daha fazla odaklanmam gerekiyor gibiydi. Adam uzandı ve sanki nerede olduklarını hatırlatmak istercesine hafifçe ayak parmaklarıma dokundu. “Tekrar dene. İşte oldu.”

İki bacağıma da ağrı saplandı. Boğuk bir çığlık, belki de bir hıç-kırık duyuldu. Benden gelmişti.

“İyisin. Acı iyidir. Kesin olarak söyleyemem ama omurganda bir yaralanma olduğunu sanmıyorum. Kalçanı ve birkaç başka yerini incittin.”

Gözleri yine bendeydi. Bakışları nazikti. Rahatlatılmaya ne denli ihtiyacım olduğunu anlıyor gibi görünüyordu. Elinin elimi

sardığını hissettim. Bir insan dokunuşuna hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

“Gerçekten. Felç olmadığına eminim.”

“Ah, sükütleğ ossun.” Uzaklardan gelen sesimi duydum. Gözlerim yaşla doldu. “Nütfen elini dılamakma,” diye fısıldadım.

Yüzünü biraz daha yaklaştırdı. “Seni bırakmayacağım.”

Konuşmak istedim ama yüzü bulanıklaştı ve yeniden kendimden geçtim.

Daha sonra beş katlı binanın iki katını düştüğümü, yırtarak geçtiğim tentenin beni yavaşlattığını, telif hakkı avukatı olan, hiç tanışmadığım komşum Bay Anthony Gardiner’in balkonundaki son derece kaliteli, büyük boy, kanvas ve suni hasırdan yapıma, su geçirmez minderleri olan şezlongun düşüşümü yumuşattığını anlattılar. Kalçam iki yerden kırılmıştı, iki kaburgam ve köprücük kemiğimde de kırık vardı. Sol elimdeki iki parmağın yanı sıra kırılan tarak kemiğim deriyi delerek dışarı fırlamış ve tıp öğrencilerinden birinin bayılmasına neden olmuştu. Röntgenlerim hayranlık uyandırıcıydı.

İlk müdahaleyi yapan sağlık görevlisinin sesini duyuyordum: *Böyle bir yükseklikten düştüğünde ne olacağını asla bilemezsin.* Görünüşe bakılırsa hayli şanslıydım. Bana bunu söyleyip duruyorlar ve koca bir gülümsemeyle ya da dans ederek tepki vermem gerekirmiş gibi tebessüm ederek bekliyorlardı. Kendimi şanslı hissetmiyordum. Aslında hiçbir şey hissetmiyordum. Uyuyup uyanıyordum, bazen tepemde ameliyathanenin parlak ışıkları oluyor, bazen sessiz sakin bir odada bir hemşirenin yüzüyle karşılaşıyordum. Parça parça konuşmalar duyuyordum.

D4’teki kadının yarattığı kargaşayı gördün mü? Ne mesai sonu ama, değil mi?

Sen Prenses Elizabeth Hastanesi’nde çalışıyorsun, yanılıyor muyum? Onlara acil servisi nasıl yöneteceğimizi bildiğimizi söyleyebilirsin. Ha-ha-ha-ha.

Şimdi sadece dinlen Lousia. Biz her şeyle ilgileniyoruz. Sen sadece dinlen.

Morfin beni sersemletmişti. Dozu artırmalarıyla soğuk, hoş bir uyku hali beni sardı.

Gözlerimi açtığımda annemin yatağımın ucunda durduğunu gördüm.

“Uyandı. Bernard, uyandı. Hemşireyi çağırmalı mıyız?”

Hayal meyal saç rengini değiştirdiğini düşündüm. Ve sonra: Ah. O annemdi. Artık benimle konuşmayan annemdi.

“Ah, şükürler olsun. Şükürler olsun.” Annem uzandı ve boynundaki haça dokundu. Bana birini hatırlattı ama kim olduğunu çıkaramadım. Eğilip yavaşça yanağımı okşadı. Nedense bu hareket anında gözlerimin dolmasına sebep oldu. “Ah benim küçük kızım.” Daha fazla incinmeme engel olmak istercesine üzerime eğildi. Parfümünün kendiminki kadar tanıdık kokusunu aldım. “Oh, Lou.” Gözyaşlarımı bir mendille sildi. “Aradıklarında hayatımın en büyük korkusunu yaşadım. Ağrı var mı? Bir şey ister misin? Rahat mısın? Sana ne verebilirim?”

O kadar hızlı konuşuyordu ki cevap veremiyordum.

“Haber alır almaz geldik. Büyükbabanla Treena ilgileniyor. Sev-gilerini gönderdi. Yani bilirsin, birtakım sesler çıkardı ama hepimiz ne demek istediğini anladık. Ah canım, kendini nasıl bu hale getirdin? Aklından ne geçiyordu?”

Cevap bekler gibi bir hali yoktu. Tek yapmam gereken orada öylece yatmaktı.

Annem gözlerini kuruladı, ardından benimkileri sildi. “Sen hâlâ benim kızsın. Ve... ve sana bir şey olsaydı ve biz hâlâ... biliyorsun işte. Buna dayanamazdım.”

“İliyo...” Kelimeyi yuttum. Dilim çok tuhaf hissettiriyordu. Sarhoş gibi konuşuyordum. “Men de iç istenedi...”

“Biliyorum. Ama durumu benim için de zorlaştırdın, Lou. Ben...”

“Şimdi değil aşkım, olur mu?” Babam annemin omzunu tuttu. Annem bakışlarını kaçırıp elimi tuttu. “Telefon geldiğinde. Ah.

Sandım ki, bilmiyorum..." Tekrar burnunu çekti, mendilini dudaklarına bastırdı. "Şükürler olsun, o iyi Bernard."

"Elbette iyi. O lastik gibidir, değil mi?"

Babam üzerime eğildi. En son iki ay önce telefonda konuşmuş-tuk ama onu on sekiz ay önce kasabamı terk ettiğinden beri gör-memiştim. Kocaman, tanıdık ve inanılmaz ama inanılmaz derecede yorgun görünüyordu.

"Ösü dilelim," diye fısıldadım. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

"Saçmalama. İyi olmana sevindik. Gerçi Mike Tyson'la altı raunt dövüşmüş gibi görünüyorsun. Buraya geldiğinden beri hiç aynaya baktın mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Sanırım... biraz daha bekleyebilirsin. Terry Nicholls'ın mini marketin yanında bisikletin gidonunun üstünden fırladığı zamanı hatırlıyor musun? İşte bıyıkları olmasa pekâlâ ona benzersin. Aslında," Yüzüme daha yakından baktı, "madem konu açıldı..."

"Bernard."

"Yarın cimbız getiririz. Her neyse, bir daha uçma dersi almak istersen eski havaalanına gideriz, olur mu? Atlayıp kollarını çırpacak belli ki sende işe yaramıyor."

Gülümsemeye çalıştım.

İkisi de üzerime eğildi. İfadeleri gergin ve endişeliydi. Annem ve babam.

"Çok zayıflamış Bernard. Sence de zayıflamamış mı?"

Babam biraz daha sokuldu, o zaman gözlerinin nemli, gülümse-mesinin her zamankinden daha titrek olduğunu fark ettim. "Ah... o çok güzel görünüyor, aşkım. İnan bana. Çok güzel görünüyorsun." Elimi sıktı, sonra dudaklarına götürüp öptü. Babam hayatım boyunca hiç böyle bir şey yapmamıştı.

İşte o anda benim öleceğimi sandıklarını anladım, göğsümden beklenmedik bir hıçkırık yükseldi. Sıcak yaşlarla dolan gözlerimi kapadım ve babamın elimi kavrayan iri, ahşapla çalışmaktan nasır-laşmış elini hissettim.

Milyonların kalbine taht kuran Lou'nun hikâyesi devam ediyor...

Sevdiğiniz kişiyi kaybettikten sonra yaşamaya değer bir hayatı nasıl yeniden kurarsınız?

Will Traynor ile geçirdiği unutulmaz altı aydan sonra Louisa Clark, onsuz bir dünyaya tutunmaya çalışır. Beklenmedik bir kaza onu ailesinin evine dönmek zorunda bıraktığında, Lou tam da her şeye başladığı yere döndüğünü hisseder. Bedeni iyileşse de ruhunu yeniden uyandıracak bir kıvılcıma ihtiyacı var.

Yolu, dertlerin, kahkahaların ve berbat kurabiyelerin paylaşıldığı bir destek grubuna düşer. Bu grup onu hayat ve ölüm arasındaki ince çizgide çalışan, belki de kendisini gerçekten anlayabilecek tek adamla, paramedik Sam ile karşılaştırır.

Ancak Will'in geçmişinden çıkıp gelen beklenmedik bir sır tüm planları altüst edecek ve Lou'yu bambaşka bir geleceğe sürükleyecek.

Lou Clark'm Will'den sonraki hayatında, kalbinin kırılma riskini göze alıp yeniden sevmeyi öğrenmesi gerekecek.

“Sonsuza dek en sevdiğimiz yazarlardan...”

Look

“Louisa bir rüya karakteri ve elbette büyük bir klasik olacak.”

Daily Mail

“Hikâye anlatımı, kalp kırıklığı ile umut arasındaki o hassas dengeyi mükemmel bir şekilde kuruyor. Araya serpiştirilen bir tutam mizah ise hikâyeyi son derece gerçekçi kılıyor.”

Good Housekeeping

“Moyes, o kaliteli hüzmün romanlarımızın kraliçesidir ve sizi yine hayal kırıklığına uğratmayacak.”

ELLE UK

